Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (prvního senátu)

10. dubna 2013 *

„Podpora financování projektu ekologického cestovního ruchu — Vyplacení vrácených částek — Rozhodnutí přijaté poté, co Tribunál zrušil předchozí rozhodnutí odnímající podporu — Kompenzační úroky — Úroky z prodlení — Výpočet“

Ve věci T-671/11,

IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH, se sídlem v Mnichově (Německo), zastoupená C. Pitschasem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené F. Dintilhacem, G. Wilmsem a G. Zavvosem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení rozhodnutí Komise ze dne 14. října 2011 [ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091], jímž se žalobkyni vyplácí částka v celkové výši 720 579,90 eur včetně částky 158 618,27 eur z titulu kompenzačních úroků,

TRIBUNÁL (první senát),

ve složení J. Azizi (zpravodaj), předseda, S. Soldevila Fragoso a S. Frimodt Nielsen, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: K. Andová, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 28. listopadu 2012,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Projednávaná žaloba je součástí série řízení mezi týmiž účastníky, které byly od roku 1994 předmětem několika sporů před Tribunálem a Soudním dvorem.

* Jednací jazyk: němčina.

2 Poslední z těchto sporů byl pravomocně rozhodnut rozsudkem Tribunálu ze dne 15. dubna 2011, IPK International v. Komise (T-297/05, Sb. rozh. s. II-1859, dále jen „rozsudek ze dne 15. dubna 2011“), jímž Tribunál zrušil rozhodnutí Komise ze dne 13. května 2005 [ENTR/01/Audit/RVDZ/ss D(2005) 11382], kterým zrušuje své rozhodnutí ze dne 4. srpna 1992 (003977/XXIII/A3 – S92 /DG/ENV8/LD/kz) o poskytnutí finanční podpory ve výši 530 000 ecu v rámci projektu Ecodata žalobkyni, společnosti IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH (dále jen „IPK“) (dále jen „rozhodnutí ze dne 13. května 2005“). Tribunál měl v tomto rozsudku v podstatě za to, že Evropská komise oprávněně konstatovala, že ze strany IPK došlo k nesrovnalostem, které odůvodňovaly zrušení finanční podpory (body 128 až 145), avšak uvedené rozhodnutí muselo být přesto zrušeno pro nedodržení příslušné promlčecí lhůty (body 147 až 166).

3 IPK dopisem ze dne 27. července 2011 žádala generální ředitelství (GŘ) Komise pro podniky a průmysl o vyplacení částky v celkové výši 911 987,86 eura. Tato částka byla rozdělena na tři díly, a sice první ve výši 212 000 eur nevyplacených společnosti IPK, tj. 40 % finanční podpory přiznané společnosti IPK v roce 1992, druhý díl ve výši 318 000 eur, který IPK vrátila zpět dříve, než Tribunál vynesl rozsudek ze dne 15. dubna 2011, bod 2 výše, tj. 60 % uvedené finanční podpory, a třetí díl ve výši 31 961,63 eura odpovídající úrokům z prodlení, které IPK zaplatila Komisi při vrácení druhého dílu. IPK v tomto dopise dále požadovala úroky z prodlení ve výši 252 394,36 eura od 1. ledna 1994 za první díl a ve výši 97 631,87 eura od 18. května 2007 za druhý díl, jenž je vyčíslen v příloze tohoto dopisu. K tomu, aby dostála jejímu požadavku, poskytla IPK Komisi lhůtu do 26. srpna 2011.

4 IPK v e-mailu ze dne 26. srpna 2011 Komisi upomněla o svém požadavku na zaplacení.

5 Komise informovala IPK dopisem ze dne 2. září 2011, že zevrubně analyzuje spis a hodlá dostát svým povinnostem z titulu rozsudku ze dne 15. dubna 2011, bod 2 výše. Rovněž ji informovala, že by správní postup, v jehož rámci mají být z tohoto titulu splněny všechny případné povinnosti, mohl být časově značně náročný.

6 IPK v dopise ze dne 4. září 2011 mimo jiné vyjádřila nepochopení nad prodlením Komise z důvodu studia rozsudku ze dne 15. dubna 2011, bod 2 výše, a poskytla jí lhůtu do 16. září 2011, aby ji informovala o důsledcích, které z něj hodlá vyvodit.

7 Dne 14. září 2011 sdělil zástupce Komise telefonicky právníkovi společnosti IPK, že Komise hodlá vyplatit a vrátit finanční podporu v celé výši, včetně úroků z prodlení ve výši 31 961,63 eura. Komise se však dosud nerozhodla, zda a v jakém rozsahu je rovněž důvodné zaplatit úroky z těchto částek.

8 Komise dne 11. října 2011 opět telefonicky neformálně sdělila právníkovi společnosti IPK, že se rozhodla vyplatit jí finanční podporu v celkové výši 530 000 eur a úroky z prodlení ve výši 31 961,63 eura, které IPK zaplatila. Komise se dále rozhodla vyplatit jí úroky v celkové výši 158 000 eur. IPK by tedy do jednoho měsíce obdržela částku v celkové výši cca 720 000 eur.

9 Komise přijala dne 14. října 2011 rozhodnutí ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091 (dále jen „sporné rozhodnutí“) a uvědomila o něm IPK.

10 Komise ve sporném rozhodnutí uvedla jednak celkovou částku včetně úroků, která měla být vyplacena společnosti IPK, tj. 720 579,90 eura, jednak částku kompenzačních úroků, kterou se rozhodla jí vyplatit, tj. 158 618,27 eura, vypočtenou podle úrokové sazby Evropské centrální banky (ECB) a Evropského měnového institutu (EMI), předchůdce ECB, pro hlavní refinanční operace. Komise dále uvedla, že tyto úroky z částek 318 000 eur a 31 961,63 eura vypočetla od 18. května 2007 a z částky 212 000 eur od 1. ledna 1994, a to až do 31. října 2011.

11 Dopisem ze dne 17. října 2011 zpochybnila IPK legalitu sporného rozhodnutí zejména s ohledem na článek 296 SFEU a požadovala, aby jí byl do 31. října 2011 sdělen právní základ uvedeného rozhodnutí, odůvodnění pro kvalifikaci úroků jakožto „kompenzačních“, a nikoli „z prodlení“, přesné úrokové sazby uplatněné na každý díl z celkové částky, která měla být vyplacena, a důvod, proč nebyly úrokové sazby ECB a EMI pro hlavní refinanční operace navýšeny o 3,5 bodu.

12 Dopisem ze dne 25. října 2011 upřesnila Komise, že základem pro sporné rozhodnutí byl článek 266 SFEU. Tvrdila také, že neměla povinnost zaplatit úroky z prodlení, poněvadž „finanční nařízení z roku 1977“ ve znění nařízení (Euratom ESUO, EHS) č. 610/90 Rady ze dne 13. března 1990, kterým se mění finanční nařízení ze dne 21. prosince 1977 o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. L 70, s. 1), použitelné na dotčenou finanční podporu neupravuje placení úroků ve prospěch příjemců. Podobně nařízení Komise (Euratom, ESUO, ES) č. 3418/93 ze dne 9. prosince 1993, kterým se stanoví prováděcí pravidla k některým ustanovením finančního nařízení ze dne 21. prosince 1977 (Úř. věst. L 315, s. 1), vstoupilo v platnost až po podpisu smlouvy o finanční podpoře a čl. 94 odst. 1 uvedeného nařízení se podle ní v každém případě použije pouze na žádosti o platby ze strany Komise, a nikoli v opačném směru (viz rovněž hlava XIV a článek 92 téhož nařízení). Nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 ze dne 25. června 2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. L 248, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 74), jakož i nařízení Komise (ES, Euratom) č. 2342/2002 ze dne 23. prosince 2002 o prováděcích pravidlech k nařízení č. 1605/2002 (Úř. věst. L 357, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 145) se podle ní dále nevztahují na smlouvy podepsané před jejich vstupem v platnost, tj. před 1. lednem 2003. Z judikatury však podle ní jasně plyne povinnost Komise zaplatit kompenzační úroky v souladu se zrušovacím rozsudkem. Komise se tedy dle svého tvrzení rozhodla zaplatit úroky v úrokové sazbě ECB a EMI za každý díl z celkové částky, která měla být vyplacena, a to podle výpočtu uvedeného v tabulce obsažené v příloze dopisu. Komise v této tabulce vyčíslila úroky ze všech dílů pohledávky popsané v bodě 3 výše s ohledem na úrokové sazby ECB pro hlavní refinanční operace, a to až do 13. července 2011. Komise v tomto ohledu upřesnila, že bez právní úpravy umožňující uplatnění úroků z prodlení nebylo důvodné navyšovat úrokovou sazbu o 3,5 bodu. Komise konečně uvedla, že platbu odloží do doby, než IPK odpoví na její dopis.

13 Dopisem ze dne 3. listopadu 2011 informovala IPK Komisi, že považuje odůvodnění poskytnuté tímto orgánem za dostačující ke splnění podmínek v článku 296 SFEU a vyzvala Komisi, „aby provedla platbu [v její prospěch]“.

14 Dopisem ze dne 18. listopadu 2011 Komise jednak potvrdila příjem dopisu společnosti IPK ze dne 3. listopadu 2011, v němž podle ní IPK přijala její vysvětlení a vyzvala ji k vyplacení částky ve výši 720 579,90 eura, a dále uvedla, že platba byla schválena dne 16. listopadu 2011. Komise konečně uvedla, že jakákoli pohledávka společnosti IPK pojící se k rozsudku ze dne 15. dubna 2011, bod 2 výše, zanikla v důsledku této platby s konečnou platností a v celém rozsahu.

15 Dne 22. listopadu 2011 byla na účet společnosti IPK u Stadtsparkasse München připsána částka ve výši 720 579,90 eura.

16 Dopisem ze dne 30. listopadu 2011 IPK odpověděla na dopis Komise ze dne 18. listopadu 2011. Na úvod v něm zdůraznila, že její dopis ze dne 3. listopadu 2011 nemá být chápán jakožto souhlas s rozsahem odůvodnění poskytnutého Komisí, a že pouze uvedla, že toto odůvodnění postačuje ke splnění podmínek v článku 296 SFEU. IPK dále tvrdila, že odůvodnění uvedené v dopise ze dne 25. října 2011 je z právního hlediska nesprávné. Podle společnosti IPK totiž vyčíslení úroků v tomto dopise odporovalo ustálené judikatuře uváděné Komisí, podle níž se všechny úrokové sazby ECB pro hlavní refinanční operace navyšují o 2 body. IPK tedy Komisi žádala, aby do 9. prosince 2011 zrevidovala způsob výpočtu úroků tak, že úrokové sazby, které byly ve vztahu k ní uplatněny, navýší o 2 body, jinak IPK podá proti spornému rozhodnutí žalobu na neplatnost.

17 Komise společnosti IPK neodpověděla v poskytnuté lhůtě.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

18 IPK podala projednávanou žalobu návrhem zapsaným v kanceláři Tribunálu dne 22. prosince 2011.

19 Vzhledem k překážce na straně jednoho ze soudců senátu určil předseda Tribunálu na základě čl. 32 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu pro doplnění senátu jiného soudce.

20 Tribunál dne 16. dubna 2012 rozhodl na základě čl. 47 odst. 1 jednacího řádu, že nepovolí druhou výměnu spisů účastnic řízení.

21 Samostatným návrhem zapsaným v kanceláři Tribunálu dne 30. dubna 2012 požadovala IPK s ohledem na argumentaci Komise, aby jí bylo umožněno doplnit spis v otázce kompenzačních úroků a úroků z prodlení. Dopisem ze dne 8. května 2012 informoval Tribunál IPK, že povoluje repliku omezující se na výše uvedené body. IPK tuto repliku předložila dne 13. června 2012. Komise předložila dupliku dne 24. července 2012.

22 IPK navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil sporné rozhodnutí v rozsahu, v němž částka úroků z prodlení, které jsou jí přiznány, činí pouze 158 618,27 eura;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

23 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu;

— uložil společnosti IPK náhradu nákladů řízení.

24 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (první senát) o zahájení ústní části řízení.

25 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání dne 28. listopadu 2012.

Právní otázky

26 Na podporu návrhu znějícího na částečné zrušení sporného rozhodnutí uvádí IPK jediný důvod založený na porušení článku 266 SFEU, jelikož Komise podle ní chybovala při vyčíslení dlužných úroků.

27 IPK uvádí, že Komise ve sporném rozhodnutí uznala svou povinnost vyplatit jí částku ve výši 561 961,63 eura (zahrnující všechny díly) vzhledem k rozsudku ze dne 15. dubna 2011, bod 2 výše. Rovněž v něm podle ní uznala, že je povinna zaplatit jí od 1. ledna 1994 úroky z dílu o částce 212 000 eur a od 18. května 2007 úroky z dílů o částce 318 000 eur a o částce 31 961,63 eura. Podle společnosti IPK nejsou tyto platební závazky Komise předmětem projednávaného sporu, takže sporné rozhodnutí v tomto rozsahu nabylo právní moci. Komise však podle ní nesprávně a v rozporu s článkem 266 SFEU vyčíslila dlužné úroky, jelikož jednak nenavýšila o 2 body úrokovou sazbu ECB a EMI pro hlavní refinanční operace, kterou uplatnila na všechny tři výše uvedené díly, a jednak zjevně chybovala při vyčíslení úroků z prodlení plynoucích od data vynesení rozsudku ze dne 15. dubna 2011, bod 2 výše.

28 Komise navrhuje, aby byl tento jediný žalobní důvod uváděný IPK zamítnut.

29 Komise má za to, že platba kompenzačních úroků slouží pouze k náhradě ztrát v důsledku míry inflace za období od data vzniku škody do vyhlášení rozsudku. Hlavní sazby ECB pro refinanční operace se podle ní používají pro účely jednotného výpočtu úroků určených v rámci Evropské unie ke kompenzaci průměrné míry znehodnocení měny v členských státech, jelikož míra inflace se liší stát od členského státu. V rozsudku ze dne 8. listopadu 2011, Idromacchine a další v. Komise (T-88/09, Sb. rozh. s. II-7833) proto Tribunál jasně rozlišil použitelnou úrokovou sazbu v závislosti na místě sídla společnosti, v daném případě v Itálii.

30 IPK je však usazena v Německu, kde byla průměrná míra znehodnocení měny nižší než hlavní sazba pro refinanční operace. V letech 1994 až 2010 byla podle ní tato sazba jasně vyšší než míra inflace v Německu. Podle Komise totiž v tomto období činila střední míra inflace v Německu 1,6 % a hlavní sazba pro refinanční operace činila v průměru kolem 3,3 %. Z toho dovozuje, že již uplatnění hlavní sazby pro refinanční operace společnost IPK značně zvýhodňuje, což je nutno tolerovat s ohledem na nutnost uplatňovat jedinou úrokovou sazbu, a společnosti IPK to přináší více než dvojnásobnou kompenzaci v poměru k míře inflace. Navýšení hlavní sazby pro refinanční operace o 2 body by navíc vedlo ke kompenzaci, která by bez jakéhokoli právního základu činila pro IPK v průměru více než trojnásobek míry inflace (5,3 % oproti 1,6 %). Hospodářská situace v Německu je podle ní dále velmi odlišná od situace v Itálii, kde míra inflace v letech 1995 až 1996 a 2002 až 2005 několikrát přesahovala výši hlavní sazby pro refinanční operace.

31 Judikatura však podle Komise upravuje pouze dorovnání inflace, nikoli odměnu odůvodňující navýšení hlavní sazby pro refinanční operace či možnost, aby žalobce získal ze zrušení aktu finanční výhodu. K tomu by však podle ní došlo v případě, že by se vůči společnosti IPK uplatnila úroková sazba přesahující hlavní sazbu pro refinanční operace. Podle Komise je neodůvodněnost tohoto obohacení tím zjevnější, že IPK nebyla věřitelem v dobré víře, což je v rozporu se zásadou spravedlnosti a přiměřenosti. V rozsudku ze dne 15. dubna 2011, bod 2 výše, totiž Tribunál podle Komise konstatoval, že IPK uzavřela koluzní dohodu s úředníkem Komise, aby spornou finanční podporu získala či si ji mohla ponechat (body 126, 144 a 145), že nepovoleným způsobem získala důvěrné informace (bod 130), učinila lživá prohlášení a dále hodlala utajit skutečné okolnosti stojící za její žádostí o finanční podporu.

32 Komise rovněž zpochybňuje, že dluží úroky z prodlení. Komise v projednávaném případě nejednala nepoctivě ani jí nebyla uložena povinnost zaplatit složené úroky. Tribunál naopak konstatoval, že ze strany společnosti IPK došlo k řadě zaviněných protiprávních jednání, a to zčásti dlouhodobých, takže uplatnění způsobu výpočtu složených úroků nebylo odůvodněné. Odměnit takové nepoctivé jednání uplatněním takové metody by odporovalo i zásadě řádného finančního řízení podle článku 310 odst. 5 SFEU, a uvedená metoda by tím pozbyla právní základ ve smyslu článku 310 odst. 3 SFEU.

33 Tribunál úvodem konstatuje, že Komise ve sporném rozhodnutí skutečně uznala svůj dluh vůči společnosti IPK ve výši 561 961,63 eura, což potvrdila na jednání v odpověď na ústní otázku Tribunálu a bylo to zaneseno do zápisu z jednání. Komise v něm dále uznala, že společnosti IPK dluží částku 158 618,27 eura z titulu kompenzačních úroků, tj. celkem 720 579,90 eura. Komise dále na jednání nezpochybnila akcesoritu úroků ve vztahu k hlavní pohledávce.

34 Argumentace Komise, jejíž podstatou je, že jednak IPK nebyla dlužníkem v dobré víře, jednak Tribunál v rozsudku ze dne 15. dubna 2011, bod 2 výše, konstatoval zaviněné protiprávní jednání společnosti IPK, nemění za těchto okolností nic na existenci hlavní pohledávky ani na skutečnosti, že Komise v tomto ohledu dluží úroky, jež musí být vyčísleny v souladu s příslušnými pravidly. Tato argumentace proto musí být zamítnuta jakožto irelevantní i za předpokladu, že poukazuje na zásadu *nemo auditur propriam turpitudinem suam allegans*, podle níž se nikdo nemůže vůči druhému dovolávat vlastní nepoctivosti, aby získal výhodu, což Komise ostatně popřela na jednání v odpověď na ústní otázku Tribunálu. V tomto ohledu je však nutno upřesnit, že přístup Komise vychází v projednávaném případě z nesprávného výkladu rozsudku ze dne 15. dubna 2011, bod 2 výše, z něhož neplyne povinnost, aby vrátila dotčenou finanční podporu společnosti IPK. Tribunál totiž

v tomto rozsudku potvrdil skutková zjištění stran nesrovnalostí ze strany společnosti IPK uvedená v rozhodnutí ze dne 13. května 2005, která v zásadě odůvodňují zrušení předmětné finanční podpory (body 128 až 145), a uvedené rozhodnutí zrušil pouze proto, že Komise nedodržela příslušnou promlčecí lhůtu (body 147 až 166). Z toho dále vyplývá, že sporné rozhodnutí je jediným právním základem pro dotčenou hlavní pohledávku.

35 Pokud jde o první část jediného žalobního důvodu uváděného společností IPK, tj. údajně nesprávný výpočet kompenzačních úroků, je třeba připomenout, že podle společnosti IPK měly být tyto úroky navýšeny o 2 body v porovnání s úrokovou sazbou ECB pro hlavní refinanční operace. Je přitom nesporné, že Komise vypočítala úroky pouze s ohledem na úrokovou sazbu ECB pro hlavní refinanční operace bez navýšení o 2 body, a to až do 31. října 2011, jak se uvádí ve sporném rozhodnutí.

36 Jak bylo uvedeno v bodě 33 výše, Komise nezpochybňuje svou povinnost zaplatit společnosti IPK kompenzační úroky v souladu se zavedenými pravidly. V tomto ohledu bylo přitom v ustálené judikatuře uznáno, že tyto úroky musí být bez ohledu na jejich pojmenování vždy vypočteny na základě úrokové sazby ECB pro hlavní refinanční operace navýšené o 2 body (rozsudky Tribunálu ze dne 10. října 2001, Corus UK v. Komise, T-171/99, Recueil, s. II-2967, bod 64; ze dne 17. března 2005, AFCon Management Consultants a další v. Komise, T-160/03, Sb. rozh. s. II-981, body 130 až 132, a Idromacchine a další v. Komise, bod 29 výše, body 77 až 80). Jak tvrdí i IPK, jedná se o paušální navýšení uplatnitelné na všechny situace, aniž je nutné konkrétně zjišťovat, zda je toto navýšení vzhledem k měnovému znehodnocení v členském státě vzniku pohledávky v dotčeném období odůvodněné, či nikoli.

37 Tribunál v rozsudku Idromacchine a další v. Komise, bod 29 výše (body 77 až 79), nejprve konstatoval, že je nutno přihlížet ke měnovému znehodnocení, jež se odráží v roční míře inflace stanovené pro dotyčné období Eurostatem (Statistický úřad Evropské unie) v členském státě, kde jsou usazeny dotčené společnosti. Avšak dále jednotným způsobem paušálně o 2 body navýšil kompenzační úroky a úroky z prodlení, které mají být přiznány, a to v případě kompenzačních úroků k datu vynesení rozsudku dne 8. listopadu 2011 a v případě úroků z prodlení po tomto datu. IPK v tomto ohledu dále oprávněně uvádí, že jednotné paušální navýšení o 2 body v této jiné věci nezáviselo na skutečné míře inflace v Itálii, kde byla Idromacchine usazena, během dotyčného období, jelikož tato míra inflace – jak Komise ve svých písemnostech sama uvádí – přesahovala úrokovou sazbu ECB pouze v letech 2010 a 2011. Pokud by byla správná teze Komise, podle níž sazba kompenzačních úroků, které mají být přiznány, závisí na skutečné míře inflace, Tribunál by neměl toto paušální navýšení o 2 body uplatnit pro předchozí období, jelikož během uvedeného období Idromacchine získala na základě samotné nenavýšené úrokové sazby ECB dostatečnou kompenzaci za měnové znehodnocení.

38 Tribunál již rozhodl, ač v kontextu výpočtu úroků z prodlení, že nezaplacení takových úroků může vést k bezdůvodnému obohacení na straně Unie, které je v rozporu s obecnými zásadami unijního práva (viz rozsudek Corus UK v. Komise, bod 36 výše, bod 55 a v něm citovaná judikatura). Paušální navýšení úrokové sazby o 2 body je tak vedeno snahou zabránit takovému bezdůvodnému obohacení za všech možných okolností.

39 Vzhledem k výše uvedenému je nutno dospět k závěru, že Komise nesprávně nenavýšila sazbu kompenzačních úroků uplatněných na tři jednotlivé díly pohledávky uvedené v bodě 3 výše a že je nutno vyhovět první části jediného žalobního důvodu společnosti IPK.

40 V rámci druhé části jediného žalobního důvodu IPK tvrdí, že Komise měla uznat úroky z prodlení plynoucí po vynesení rozsudku ze dne 15. dubna 2011, bod 2 výše, a měla je vyčíslit na základě celkové výše pohledávky navýšené o kompenzační úroky dlužné k tomuto datu. Je však nesporné, že Komise ani před vynesením uvedeného rozsudku ani po jeho vynesení nezohlednila úroky z prodlení, k jejichž zaplacení se necítila být s ohledem na použitelné právní předpisy a judikaturu vázána.

41 V tomto ohledu postačí připomenout zavedenou judikaturu, která uznává bezpodmínečnou povinnost Komise zaplatit úroky z prodlení zejména v případech, kdy zapříčinila vznik mimosmluvní odpovědnosti na straně Unie, za období následující po vynesení rozsudku, jímž byla tato odpovědnost konstatována (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 27. ledna 2000, Mulder a další v. Rada a Komise, C-104/89 a C-37/90, Recueil, s. I-203, bod 35, a rozsudek Idromacchine a další v. Komise, bod 29 výše, bod 79 a v něm citovaná judikatura), jakož i v případě vrácení bezdůvodného obohacení v návaznosti na zrušovací rozsudek (rozsudek Corus UK v. Komise, bod 36 výše, bod 50 a následující). Žádný z argumentů Komise není s to zpochybnit tuto zásadní povinnost v projednávaném případě, v němž Komise v návaznosti na rozsudek ze dne 15. dubna 2011, bod 2 výše, jímž bylo zrušeno rozhodnutí ze dne 13. května 2005, ve sporném rozhodnutí uznala, že je povinna společnosti IPK vyplatit dotyčnou hlavní částku finanční podpory. Komise naopak na jednání v odpověď na ústní otázku Tribunálu připustila, že dluží úroky z prodlení plynoucí od vynesení rozsudku ze dne 15. dubna 2011, bod 2 výše, což bylo zaneseno do zápisu z jednání. Za těchto podmínek je nutno dospět k závěru, že Komise měla povinnost připojit k hlavní částce dlužné v rozsahu uznaném ve sporném rozhodnutí úroky z prodlení, které v projednávaném případě vzhledem k dohodě účastnic v tomto bodě plynou od vyhlášení rozsudku ze dne 15. dubna 2011, bod 2 výše, a to bez ohledu na skutečnost, že uvedené rozhodnutí je jediným právním základem pro dotyčnou hlavní pohledávku (viz bod 34 výše).

42 IPK dále oprávněně uvádí, že Komise měla rovněž povinnost vyčíslit úroky z prodlení na základě hlavní dlužné částky navýšené o dříve vzniklé kompenzační úroky. Judikatura Tribunálu sice v zásadě neumožňuje kapitalizaci kompenzačních úroků z prodlení vzniklých před vyhlášením rozsudku uznávajícího existenci pohledávky ani úroků vzniklých po tomto vyhlášení, avšak Tribunál přesto ukládá povinnost stanovit úroky z prodlení plynoucí až do úplného zaplacení na základě hlavní částky pohledávky navýšené o kompenzační úroky vzniklé dříve (v tomto smyslu viz rozsudky Corus UK v. Komise, bod 36 výše, body 64 a 65, a AFCon Management Consultants a další v. Komise, bod 36 výše, body 132 a 133). Tento přístup tedy rozlišuje kompenzační úroky vzniklé před soudním řízením od úroků z prodlení po soudním řízení, přičemž posledně uvedené úroky musí zohledňovat celkovou výši vzniklé finanční ztráty, a to i z důvodu měnového znehodnocení.

43 Druhé části jediného žalobního důvodu společnosti IPK je tudíž nutno vyhovět, jelikož Komise protiprávně nepřiznala úroky z prodlení navýšené o 2 body, které je nutno vyčíslit na základě hlavní částky pohledávky včetně dříve vzniklých kompenzačních úroků, přičemž v projednávaném případě plynou vzhledem ke vzájemné dohodě účastnic v tomto bodě od vyhlášení rozsudku ze dne 15. dubna 2011.

44 Vzhledem k výše uvedenému je třeba žalobě vyhovět, aniž je nutno se vyslovovat k otázce, zda Komise porušila článek 266 SFEU, a zrušit sporné rozhodnutí v rozsahu, v němž omezuje vyplacení dlužných úroků na částku ve výši 158 618,27 eura.

K nákladům řízení

45 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že IPK požadovala náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (první senát)

rozhodl takto:

1) **Rozhodnutí Komise ze dne 14. října 2011 [ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091] se zrušuje v rozsahu, v němž částku úroků, které mají být vyplaceny společnosti IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH a kterou stanoví, omezuje na 158 618,27 eura.**

2) **Evropské komisi se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Azizi Soldevila Fragoso Frimodt Nielsen

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 10. dubna 2013.

Podpisy.